

ΠΑΡΟΜΟΣ ΤΕΛΟΣ
Τοκ. Γραφείο ΚΕΛΜΠΑ
 Αριθμός Αδείας: 3645
 Κωδικός: 013053

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
 ΕΥΡΩ 50,00, ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00, ΕΥΡΩΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00, ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00, ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

Κατὰ τὴν ταπεινὴ μας γνώμη, ἡ σωστὴ καὶ ἐπισταμένη ἀντίληψη ἀναφορικὰ μετὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος σχετίζεται μὲ τὴν ὅσο τὸ δυνατόν πληρέστερη γνῶσις καὶ μελέτὴ τῶν γεγονότων ποὺ διαδραματίστηκαν κατὰ τὴν περασμένη χρονιά. Μία χρονιά-ὀρόσημο, τόσο γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν Χώρα μας, ὅσο καὶ γιὰ τὴν διεθνή κοινότητα καὶ τὴς ἄλλες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Ἡ παγκοσμιοποίηση βρίσκεται στὸ στάδιο τῆς ἀολοκλήρωσης μετὰ ἀποτέλεσμα τῆς ἀμεσης ἐπιπτώσεως τόσο στὸν ἐκκλησιαστικὸ χώρο ὅσο καὶ στὴν καθημερινότητά μας. Παγκοσμιοποίησις ἢ ὅποια ἀποσκοπτεῖ στὴν κατάργησις καὶ στὴν πολιοποίηση τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν τῶν λαῶν, ἐνὼ βα-

Κριτικὴ ἀνασκόπησις ἐκκλησιαστικῶν γεγονότων

• Ἡ ἐπινομαζομένη «Μεγάλῃ καὶ Αγία Σύνοδος» τῆς Κρήτης
 Ἡ σύνοδος τῆς Κρήτης ἦταν αὐτὴ ποὺ διαδραμάτισε σημαντικότερο ρόλο στὶς ἐκκλησιαστικὲς ἐξελίξεις τῆς χρονιάς ποὺ ἐφυγε καὶ ἀπέτελεσε ση-

μεῖο ἀναφορὰς τῶν περισσotέμων ἐκκλησιαστικῶν δημοσιευμάτων ἀλλὰ καὶ τῶν θεολογικῶν ἀναλύσεων. Ἡ Σύνοδος ἀπασχόλησε τὴν παγκόσμια ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα καὶ συνεχίζει νὰ τὴν ἀπασχολῆ, ἀφοῦ γιὰ πρώτη φορά στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἔχουμε τὴν ἀναγνώρισι, σὲ συνοδικὸ ἐπίπεδο, τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ὁμολογιῶν καὶ κοινοτήτων ὡς ἐκκλησίες. Ὁ Ο.Τ. ἐνημέρωσε καὶ συνεχίζει νὰ ἐνημερώνη, ὅσο τὸ δυνατόν πληρέστερα τοὺς ἀναγνώστους του, σχετικὰ μετὰ τὴν

Σύνοδο στοιχοῦμενος πάντοτε στὶς προτροπὲς τῶν παλαιῶν Πατέρων καὶ εἰδικότερα τοῦ ἁγίου Ἰουσtίνου τοῦ Πόποβιτς γιὰ τὴν μὴ πραγματοποιηθῆ τῆς, διότι, ὅπως τόνιζαμε, θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα σχίσματα καὶ διαιρέσεις, κάπι τὸ ὅποιο ἴδη διαφαίνεται.

Ἡ Σύνοδος συμμετεῖχαν οἱ δέκα ἀπὸ τὴς δεκατέσσερις Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, καθὼς δὲν παρευρέθηκαν, λόγω διαφορῶν, τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας, τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, ἡ Αὐτοκέραλη Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας καὶ ἡ Αὐτοκέραλη Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας. Σύνοδος ἡ ὅποια ὀργανώθηκε καὶ χρηματοδοτήθηκε ὅπως ἀποδείχθηκε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ καταλιτικὸ πρόσωπο ὑπῆρξε ἡ κυρία Προδρόμου, ὑπάλληλος τῆς ἐπιτροπῆς προώθησις τῶν διεθνῶν θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν τῶν ΗΓΛΑ, ὅπως ἀποκάλυψε πρῶτος ὁ Ο.Τ. μετὰ τεκμηριωμένο ἄρθρο του, τῆς ὁποίας ὁ λόγος μάλιστα, εἶχε ἀμμεσα ἀναφορὰ πρὸς τὸν Πρόεδρο καὶ τὴν Γερουσίαν τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ

τὸ ὑπουργεῖο ἐξωτερικῶν. Ἐτοί ἡ ὑπόνοια σχέσις Πατριαρχεῖου καὶ ἀμερικανικῆς πολιτικῆς εἶχε ὡς ἀμεσο ἀποτέλεσμα οἱ ΗΓΛΑ νὰ ἔχουν τὸν ἐλεγχὸ τῆς Συνοδῶν καὶ ἐμεῖς ὅλου τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ κόσμου. Ὁ Πατριάρχης μετὰ τὴν Σύνοδο αὐτὴ, ἀν καὶ δὲν ἔλυσε κανένα ποιμαντικὸ πρόβλημα, ὅπως παλαιοσημερολογικῶ, σχέσεις Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως καὶ Μόσχας, τὰ προβλήματα τῆς ὀρθοδόξης διασπορῆς κλπ. ἀποσκοποῦσε στὴν ἐξύψωσις τοῦ ρόλου του, ὡς Πάπα τῆς Ἀνατολῆς. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἡ Ὀρθόδοξη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

«Ἡ προβολὴ τῆς συνόδου καὶ τῶν ἐντάσσεται στὸ πλαίσιο τῆς προσπάθειας νὰ μὴ παραδοθῆ στὴ λήθη»

ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΑΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΜΕΙ Ο Κ. ΦΕΙΔΑΣ

Νέα ἀγνωστα στοιχεῖα ἔρχονται εἰς τὴν δημοσιότητα περὶ τοῦ Κολυμβαρίου ἀπὸ τὸν Καθηγητὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας κ. Βλάσιον Φειδᾶ. Ἐν εἶδει αὐτοαπολογίας ὑπερησπίσθη τὰ ὅσα διημερέθησαν εἰς Κρήτην ἐπιβεβαιωτῶν τὰ δημοσιεύματα τοῦ Ο.Τ. διὰ τὸ παρασκῆνιον.

Πῶς ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Κύριον

Τοῦ π. Ἐμμανουὴλ Χατζηδόκη, I. Α. Ἀμερικῆς

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς 30ῆς ἐπετειοῦ τῆς ἐτήσιας Παγκόσμιας Ἡμέρας Προσευχῆς γιὰ τὴν Εἰρήνη, ποὺ διοργανώθηκε στὴν Ἀσιεὶ (18-20 Σεπτεμβρίου 2016), ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐξέδωσε ἀνακοίνωσις στὰ ἱταλικά στὴν «Αννεπρε», ἐφημερίδα τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἐπισκόπων τῆς Ἱταλίας, μετὰ τὸ τίλο: «Ἴνα πάντες ἐν ὧν ἔτι ἕνωσις». Τὸ φετινὸ θέμα ἦταν: «Δίωμα γιὰ τὴν εἰρήνη: Ὁρθόδοξοι καὶ Πολιτισμοὶ σὲ διάλογο». Πρὶν φάσεσμε στὸ μήνημα τοῦ Πατριάρχου καὶ τὰ σχολία μου, θὰ ἤθελα νὰ προσφέρω μερικὲς εἰσαγωγικὰς παρατηρήσεις.

Τὴν Πέμπτη τὸ μεσημέρι, 22/12/2016, στὴ Θεολογικὴ Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν πραγματοποιήθηκε Σεμινάριον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας κ. Βλασιῶν Φειδᾶ, μετὰ τὸ τίλο: «Ἡ ἐκκλησιολογία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας σύμφωνα μετὰ τὰς ἀποφάσεις τῆς Αγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου».

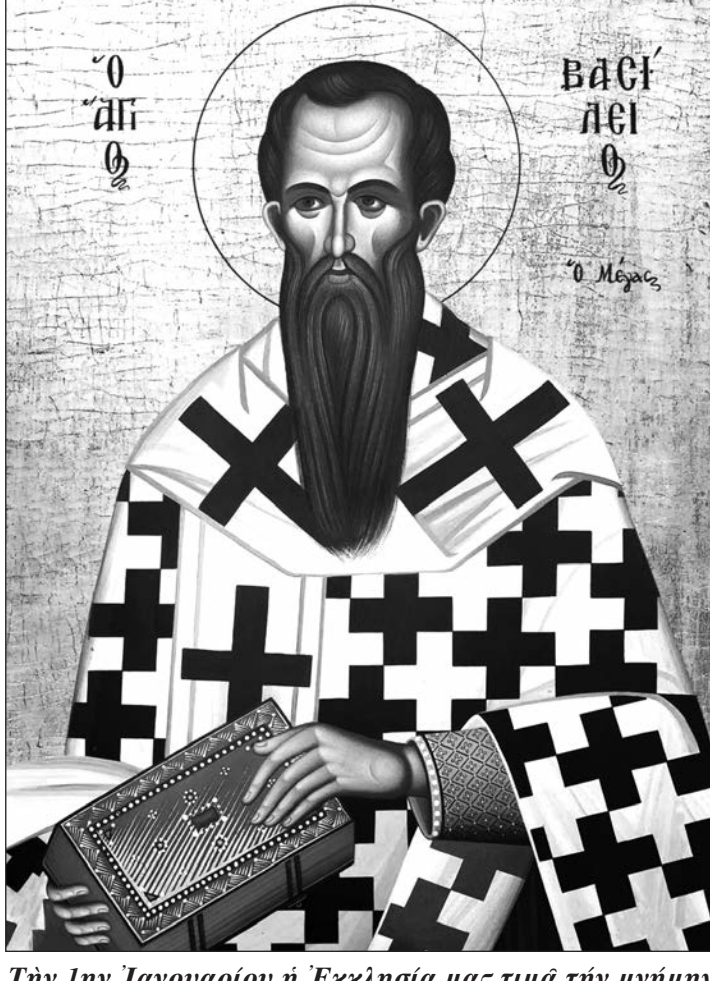
Τοῦ κ. Δημ. Κυρ. Αναγνώστου, Θεολόγου

ρακτικῆς καὶ περιεχομένου στήριχθηκαν στὸ κύρος καὶ τὴς γνώσεώς του.

Ἡ ἐπινομαζομένη «Μεγάλῃ καὶ Αγία Σύνοδος» τῆς Κρήτης

Ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀμεσης ἐπιπτώσεως τόσο στὸν ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον ὅσο καὶ στὴν καθημερινότητά μας. Παγκοσμιοποίησις ἢ ὅποια ἀποσκοπτεῖ στὴν κατάργησις καὶ στὴν πολιοποίηση τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν τῶν λαῶν, ἐνὼ βα-

Ο ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Τὴν Ἴην Ἰανουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἀγίῳ Πατρὸς ἡμῶν Μεγάλου Βασιλείου.

«Παρθίαν 30 χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος II ἐξέκρινε τὰ ὅσα συμβαίνουν ἐντὶν Ἀσιεὶ, ἐκδηλώσεις περισυλλογῆς καὶ ἀποφάσεων γιὰ τὴς θρησκείας ποὺ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Ἡ διέλεξις δόθηκε στὴν αἴθουσα Ὀπτικοακουστικῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνώπιον πολυπληθῶς ἀκροατηρίου, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ φοιτητῆς τῆς Σχολῆς. Παρέστησαν κάποιου, σχετικῶς λίγῳ, Καθηγητῆς, ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ὁμότιμῳ καὶ κάποιου Κληρικῶ.

Μετὰ τὴν σύντομη παρουσίαση τοῦ πασίγνωστου ἀπὸν ἀκαδημαϊκὸ θεολογικὸν χωρὸν οἰονομίου Καθηγητῶν, τὸν λόγο εἶχε γιὰ περισσotέρο τῆς μῆς ὥρας ὁ κ. Φειδᾶς, ὁ ὁποῖος, ὁμολογουμένως, παρὰ τὴν ἡλικία καὶ τὴν βεβαρημένη ὑγείαν του, ἐπιβεβαίωσε τὴν ἰσχυρὴ σκέψη καὶ τὴν δυναμικότητά του.

Ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀμεσης ἐπιπτώσεως τόσο στὸν ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον ὅσο καὶ στὴν καθημερινότητά μας. Παγκοσμιοποίησις ἢ ὅποια ἀποσκοπτεῖ στὴν κατάργησις καὶ στὴν πολιοποίηση τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν τῶν λαῶν, ἐνὼ βα-

Ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ χριστιανὸς πολίτης

Τοῦ κ. Παύλου Τρακάδα

Καθὼς ἐκτενεῖ τὸ ἔτος 2016 ὀφείλομε νὰ κάνουμε μίαν ἀναφορὴν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κορυφαίου Ἑλλῆνος φιλοσόφου Ἀριστοτέλη, εἰς τὸν ὁποῖον εἶνε κατὰ κόσμον ἀφιερωμένον τὸ παρόν ἔτος, προκειμένου νὰ κατανοήσωμε ἐν μέρει καὶ τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἀγοραφραθῆ παλαιὰ εἰς τὸν ἐξωαναθήκη σπουδαίων ἱερῶν μόνων, ὅπως τῆς ἱ. Μ. Βατοπαίδιου, τῆς ἱ. Μ. Αγ. Νικολάου Ἀναπαύσας κ.ά., τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι σχετίζονται μετὰ τὰ δύο σπουδαιότερα διαχρονικῶς καὶ ἐν ἐνεργείᾳ μοναστικὰ κέντρα τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὰ Μετέωρα.

Ἡ Παιδεία εἰς τὸ στόχαστρον τοῦ 2017

Ὅλο καὶ περισσotέρο στὸ χωρὸ τῆς παιδείας γίνονται μάρτυρες μίαι ἀκατάπαστη προσπάθειαις νὰ εἰσαχθῶν στὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα προγράμματα καὶ μεταρρυθμίσεις ἀμφιβόλου παιδαγωγικῆς ἀξίας. Οἱ ἀντιδράσεις ἐν εὐαισθητοποιημένων πολιτῶν, ὁμάδων καὶ φορέων πικρῶν. Μάλιστα, σφοδρὴ κριτικὴ γιὰ τὰ ὅσα συμβαίνουν τὰ τελευταία τρία χρονία στὸ χωρὸ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ προσματικὰ στὸς ὑπουργοὺς Παιδείας ποὺ χρημάτισαν στὸ νεωραλικὸ πόστο ἄσκει ἡ Κομισιὸν μετὰ ἡ «Ἐκθεση παρακολούθησις τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς κατάρτισης τοῦ 2016» [1]. Καταρκιππωνται οὐσιαστικὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ κ. Νίκου Φίλιππῶ ὅτι οἱ ἀλλαγῆς ποὺ προωθοῦσε θὰ ἔφεραν τὴν ἐπανόρθωσις τῆς Παιδείας.

Οἱ ἐκμεταλλεῦται τῆς λαϊκῆς εὐσεβείας

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάση

Ὁ ἱ ΚΟΣΜΙΚΟΙ ἄνθρωποι συνηθίζου νὰ κατηγοροῦν τοὺς χριστιανούς ὅτι καλλιεργοῦν τὸ δουλικὸ φρόνημα καὶ θυσιάζου τὴν πνευματικὴν τοὺς ἐλευθερίαν, κάνοντας ὑπακοή σtoὺς μεγαλόσχρημους κληρικῶς. Πρόκειται γιὰ μίαν βαρῖαι κατηγορίαι, ἡ ὁποῖα δὲν ἀποτελεῖ κανόνα, ἀλλὰ ζοφερὴ ἐξαίρεσις.

Ἡ ἐπινομαζομένη «Μεγάλῃ καὶ Αγία Σύνοδος» τῆς Κρήτης

Ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀμεσης ἐπιπτώσεως τόσο στὸν ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον ὅσο καὶ στὴν καθημερινότητά μας. Παγκοσμιοποίησις ἢ ὅποια ἀποσκοπτεῖ στὴν κατάργησις καὶ στὴν πολιοποίηση τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν τῶν λαῶν, ἐνὼ βα-

Ἀναίμακτος Πρωτοχρονιά καὶ τὰ παιδιὰ μας!

Γράφει ὁ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Π. Αντ. Καραγιάννης, Ἐφημέριος ἱ. Ν. Ταξιαρχῶν Ἄνω Πόλεως Θεολογικῆς

Διαβάσαμε προκρηρυξέις, οἱ ὁποῖες λέγανε «Ματωμένη Πρωτοχρονιά». Naί, «Ματωμένη Πρωτοχρονιά». Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ αὐτὰ, τὰ παραχαλιμένα, κάνουν ἐνα λάθος: τὴν εἶπανε μονόπλευρῶς τὴν εὐχὴ! Ἐμεῖς ἐδῶ τὴν συμπληρωσάμε! Ἡ χρονιά ἐξήκινε ἀναίμακτα, «ἀείλιον μοι ἴνα τὴν ἀναίμακτον ἱεροουργίαν ἐπιτελέσωμε», καὶ ταχθόμεθα αἱματάρη! Διότι «τὸ αἶμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίσθη ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας»! (Α΄ Ἰω. Α΄ 7).

Ἡ συνάντησις τοῦ χριστιανικοῦ κηρύσματος μετὰ τὸν ἑλλῆνακό λῶνον, ἡ ὁποῖα εἶχε ἴδη ἀρχίσει πρὸ τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας τοῦ Θεοανθρώπου μετὰ τὴν ἑλληνοιστικὴν μεταμόρφωσις τῶν Ὀ΄ εἰς τὴν Ἀλεξανδρινεῖαν, ἀποτελεῖσε ἀναπόφευκτα ἐν μέρει καὶ τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἀγοραφραθῆ παλαιὰ εἰς τὸν ἐξωαναθήκη σπουδαίων ἱερῶν μόνων, ὅπως τῆς ἱ. Μ. Βατοπαίδιου, τῆς ἱ. Μ. Αγ. Νικολάου Ἀναπαύσας κ.ά., τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι σχετίζονται μετὰ τὰ δύο σπουδαιότερα διαχρονικῶς καὶ ἐν ἐνεργείᾳ μοναστικὰ κέντρα τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὰ Μετέωρα.

Ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀμεσης ἐπιπτώσεως τόσο στὸν ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον ὅσο καὶ στὴν καθημερινότητά μας. Παγκοσμιοποίησις ἢ ὅποια ἀποσκοπτεῖ στὴν κατάργησις καὶ στὴν πολιοποίηση τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν τῶν λαῶν, ἐνὼ βα-

1. Ἀρχαῖα Ἑλληνική - Ἱστορία:

Ἡ Πανελλῆνιαν Ἐνωση Φιλολόγων καταγγέλλει «μεθοδικὴ καὶ συστηματικὴ προσπάθεια συρικνωσῆς καὶ υποβάθμισις τῆς διδασκαλίας τῶν ἀνθρωπιστικῶν μαθημάτων στὴ Δευτεροβάθμια Ἐκπαιδεῦσις [2]. Μὲ τὴν ἀπαίρησις σημειωτικῶν κεφαλαίων ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, γίνεται ἡ συνέχισις τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, δὲ γίνεται καταπολεμῆ ἡ μετέβασσις ἀπὸ τὴν μῖα ἱστορικὴ περιόδο στὴν ἐπόμενήν καὶ δὲ συνδέονται τὰ αἶμα μετὰ τὰ ἀποτελέσματά. Ἡ ἀφαίρησις τῶν σημαντικῶν γεγονότων ποὺ συνδέονται μετὰ τὴν ἱστορικὴ πορεία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δὲ συντελεῖ στὴ διαμόρφωσις ἱστορικῆς καὶ ἔθνικῆς συνειδήσεως τῶν μαθητῶν» [3].

Ἡ Π.Ο.Ε. καὶ ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος» ἐκτονὰί διὰ τὸν ἔτος 2017 ὁ σαρκωθείς Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς χαρῖζη τὴν κη' αἴμα ἡμέρας ἡμέρας, ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ὑπόστασις τὸν ἄνωθεν φωτισμόν, διὰ νὰ ἀκολουθοῦμε τὸν σωτήριον θεῖον Νόμον Του κατὰ τὰς κρισιμῶς αὐτὰς ἡμέρας.

Δυστυχῶς, στὸν ἱερὸ χωρὸ τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχου οἱ δόλοιο ἐκμεταλλεῦται τῆς λαϊκῆς εὐσεβείας, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν μίσθια καὶ πρέπει νὰ καταδικάζονται. Οἱ πιστοὶ ἄνθρωποι δὲν εἶνε ἀφελείς. Ἐχου ἄξιοπρέπειαι καὶ καλὴ προαίρεσις καὶ δὲν πρέπει νὰ τοὺς πλῆγωμεν ἀδίστατοι καὶ ἐπιτηθεῖοι κληρικῶ καὶ μοναχοῖ. Οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἀκολουθοῦν τὸ δρόμο τῶν ἐνοχλῶν τοῦ Θεοῦ ἐλευθερὰ καὶ μὴ ἐπιτρέπουσιν στοὺς ἀνάξιους ρασοφόρους νὰ τοὺς ἐκμεταλλεῦονται.

Ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀμεσης ἐπιπτώσεως τόσο στὸν ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον ὅσο καὶ στὴν καθημερινότητά μας. Παγκοσμιοποίησις ἢ ὅποια ἀποσκοπτεῖ στὴν κατάργησις καὶ στὴν πολιοποίηση τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν τῶν λαῶν, ἐνὼ βα-

Ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀμεσης ἐπιπτώσεως τόσο στὸν ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον ὅσο καὶ στὴν καθημερινότητά μας. Παγκοσμιοποίησις ἢ ὅποια ἀποσκοπτεῖ στὴν κατάργησις καὶ στὴν πολιοποίηση τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν τῶν λαῶν, ἐνὼ βα-

Ἡ Σιών κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ

Μία ἑλληνορθόδοξος κριτικὴ ἐναντίον τῆς ἀοράτου δικτατορίας τῶν Σιωνιστῶν
 Γράφει ὁ κ. Διόδωρος Ράμμος, Ἱστορικὸς-Ἀρχαιολόγος

2ον
 Πορεία εἰς τὸν Μεσαίωνα
 Στὴ διάρκειαν τοῦ Μεσαίωνα συμβαίνουν δύο σημαντικὰ γεγονότα, ποὺ συνδέονται μετὰ τὸν Σιωνισμό, ὁ ἐξεβραϊσμός τῶν Χαζάρων καὶ ἡ εἰσαγωγὴ τῆς ἐβραϊκῆς θρησκείας τῆς Καμπάλα (ἢ Καρβάλα). Ἐβραϊκὸ ἔθνος καὶ θρησκεία ἦταν ἕνα. Ὅποιοι πίστευε σὸν ταλμουδισμό ἦταν Ἐβραῖοι, ἦταν μέλος αὐτῆς τῆς ἔθνικῆς κοινότητος, ἀνεξάρτητα ἂν δὲν μίλησε ποτέ τὴν ἐβραϊκὴν γλῶσσα, ἂν δὲν εἶδε ποτέ τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἂν ἐζῆσε ὀλη τοῦ τῆς ζωῆς σὲ κάποια πόλη χιλιᾶδες χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη.

Ἐκτάκτως λόγω τῶν ἐορτῶν τὰ φύλλα 2146/30.12.2016 καὶ 2147/06.01.2017 τοῦ «Ο.Τ.» θὰ εἶνε τετρασελίδα.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΟΣ Σ' ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Περὶ ἀποφυγῆς τῆς τεκνονομίαις

Τοῦ κ. Ἠλίας Σουτζίδα, Θεολόγου ἐκπαιδευτικοῦ
 4ον
 Στὴ νέα ἑλληνικὴ γλῶσσᾳ ἡ φράσις γιὰ παράδειγμα, «νὰ εἴσθε καλά», παρόλο ποὺ εἶνε ὑποτακτικῆ ἐξεί ἡ ἔννοια τῆς εὐχῆς, ὄλη. «εἴθε», «ἂς εἴσθε», «μακάρι νὰ εἴσθε καλά», γιατί δὲν ὑφίσταται ἡ εὐκτική ἐγκλίσις, γιὰ νὰ ἀποδώσει καὶ νὰ ἐκφράσει αὐτὴ τὴν διάθεσι τοῦ λόγου. Στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ ὄμοια γλῶσσα, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὑπόστασις ἡ εὐκτικὴ ἐγκλίσις, ὄταν κάποιος εἶπε ἡμῶν νὰ ἐκφράσει μῖα εὐχὴ τὴν διατυπώσει χρησιμοποιοῦντας τὸν συγκεκριμένον αὐτὸ τρόπο ἐκφράσεως: γιὰ παράδειγμα λέει στὸν προσημοικὸ Φαλαῖο ποὺ διαβάσομε σὲ καθε Ακολουθία τοῦ Ἑσπερι-

εὐχὴ: «νὰ ἐκλείψωμεν» λέει μετὰ προσεκτικῶ ὅφρος καὶ ὄχι εὐχετικῶ, «εἴθε νὰ ἐκλείψωμεν».

Ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀμεσης ἐπιπτώσεως τόσο στὸν ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον ὅσο καὶ στὴν καθημερινότητά μας. Παγκοσμιοποίησις ἢ ὅποια ἀποσκοπτεῖ στὴν κατάργησις καὶ στὴν πολιοποίηση τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν τῶν λαῶν, ἐνὼ βα-

Ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀμεσης ἐπιπτώσεως τόσο στὸν ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον ὅσο καὶ στὴν καθημερινότητά μας. Παγκοσμιοποίησις ἢ ὅποια ἀποσκοπτεῖ στὴν κατάργησις καὶ στὴν πολιοποίηση τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν τῶν λαῶν, ἐνὼ βα-

Πώς ό Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος άπομακρύνεται άπό τον Κύριον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

εργάζονται και πορεύονται μαζί προς την παγκόσμια ειρήνη...».

Ο αϊρετικός Πάπας παρείχε την έναρξη, για να ενώσει όλες τις θρησκείες υπ' αυτόν, και ό Πατριάρχης μας προθύμως και άφελώς έπρεξε όπως του. Η πρωτοβουλία αυτή άκουείται ευγενής και άθωα, αλλά άποτέλει μια μεγάλη άπάτη. Κατ' άρχάς, ό Πατριάρχης δεν την άποκαλεί σύμφωνα με αυτό που είναι. Δέν έχει συγκληθεί για «νά εργάζονται και να πορεύονται μαζί προς την παγκόσμια ειρήνη», αλλά είναι μία «ήμέρα προσευχής για την ειρήνη». Υ'πάρχει ένα πρόβλημα ακρίβως σε αυτό, διότι Ορθόδοξοι χριστιανοί ώθούνται σε συμπροσευχη με μη Ορθόδοξους, ιδιαίτερα με μη χριστιανούς! Έκτος αυτού, δέν νομίζω όπι ή άποστολή της Εκκλησίας είναι «νά εργάζεται και να πορεύεται μαζί (με τις θρησκείες του κόσμου) προς την παγκόσμια ειρήνη». Ο Άγιος Ίωάννης ό Θεολόγος έπτε, «ό λέγων εν αύτω μένει όρειλει, καθώς εκείνος περιεπάτησε, και αύτός αύτω περιπατεί» (Α΄ Ιωάννου 2,8). Ο Κύριος δέν εργάστηκε και ό ακόλουθοί του οί Άγιοι δέν «εργάστηκαν και πορεύτηκαν μαζί» με τις θρησκείες του κόσμου. Ο Κύριος έπτε: «έν έμοι διακονή τις, έμοι ακολουθήτω» (Κατά Ίωάννην 12,26) Ποιόν ακολουθεί ό Πατριάρχης, Ποιόν άραγε υπηρετεί;

Κατά δεύτερον, θέλω να προβληματιστώμε σχετικά με τό θέμα της φεινής χροιάς, «Ορθοκείας και Πολιτισμοι σε Διάλογο». Ποιός είναι ό σκοπός αυτού του «διάλογου»; Δέν είναι τόσο πολύ για την ειρήνη, αλλά «για να πορευόμαστε μαζί» με τις θρησκείες του κόσμου, ένωμένοι υπό τόν Πάπα, έτσι ώστε «νά γίνει ένα ποίμνιο και ένας ποιμένας» - όχι ό Κύριος, αλλά ό Πάπας! Καμία άποδοχή του ίδιου Ποιμένα, του Κυρίου μας και Σωτήρα Ίησου Χριστού δεν είναι άπαράχητη. Ο καθένας είναι ελεύθερος να πιστεύει ό,τι θέλει. Ο Πάπας Φραγκίσκος εργάζεται μανιωδώς, για να ενώσει όλες τις θρησκείες υπ' αυτόν και να δημιουργήσει ή Μία Παγκόσμια Θρησκεία και ή Νέα Παγκόσμια Τάξη.

«... Φέτος, κατά τόν 25η έπέτειο της ταπεινής διακονίας μας στόν πατριαρχικό θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως, είμαστε ευτυχεις πού είμαστε σε θέση να είμαστε μαζί με τους αδελφους μας και τις αδελφές μας τών άλλων δογματών και τών κοινοτήτων της χριστιανικής πίστες, ...».

«Ίδου δη τί καλόν ή τί περτιόν, άλλ΄ ή τό κατοικείν αδελφους επί τό αυτό», (Ψάλμ. 132,1). Πράγματι, ό Πατριάρχης μας θα πρέπει να είναι χαρούμενος να είναι μαζί με τους αδελφους του, όπως λέει ό ψαλμωδός. Τό πρόβλημα είναι ότι αυτοί δέν ήταν αδελφοί του. Οι Χριστιανοί πάντα άποκαλούν «αδελφους» αυτούς με τους οποίους μοιράζονται την ίδια πίστη. Ο Άποστόλος Παύλος έξηγήσε στους Κορινθίους όπι, όταν τους παρότρυνε «μη συναγαμίνυσθαι ένάν τις (άν και αντίγκως εύρισκται άνάμεσα σάς ως) αδελφός ονομαζόμενος», δέν έννοούσε τους «έξω» (Α΄ Κορ. 5,9.11.12) «Άδελφοί και αδελφές» είναι ισοδύναμο με τό να είναι όλοι παιδιά του Θεού, την έννοια του όποίου πραγματευήκαμε σε άλλο άρθρο. Άποκαλούμε «αδελφους» μόνο εκείνους πού είναι ένωμένοι μαζί μας στην πίστη, άφου έχουμ γίνει παιδιά του Θεού μέσω της πίστης στον Ίησου Χριστό και τό βαπτίσματός (Γαλ. 3,26-27). Αντ' αυτού, ό Πατριάρχης μας δίκαιε τους άληθινούς Ορθόδοξους, αγάλλόμενος στην συντροφία τών μη Ορθόδοξων Χριστιάνων.

Αλλά ύπάρχουν και χειρότερα έκτός αυτών. Ο Πατριάρχης γνωρίζει όπι σε αυτή την συγκεκριμένη συγκέντρωση δέν είναι μόνο μεταξύ «αδελφών» του τών διαφόρων χριστιανικών δογματών, αλλά έπίσης μεταξύ «αδελφών» άλλων θρησκείων. Ές απαντάζουμε πάλι: αυτή ή συγκέντρωση γίνεται με σκοπό τόν διάλογο της Βαβυλωνίων τών Θρησκείων και τών Πολιτισμών του κόσμου. Αυτή, ήθεται τό ερώτημα: πώς ό Πατριάρχης μας συμβιβάζει αυτές τις προσπάθειες με τό λόγο του Άποστόλου: «Μη γίνεσθε έτεροζυγούντες άπιστοις- τις γάρ μετοχή διακωνήσεται και ανόμια; τις δε κοινωνία φυλή προς σκότος; τις δε συμπανήσονται Χριστώ προς Βελία; ή τις μερίς πιστώ μετά άπίστους; τις δε συγκατάθεσις ναφ Θεού μετά ειδώλων;» (Β΄ Κορ. 6,14-16) Θα ήθελα πολύ να έχω μία άπάντηση από τόν Πατριάρχη μας.

«... Καθοδηγούμενοι από τόν άγαπημένο μας Πάπα Φραγκίσκο, ...».

«Δικός μας; Άγαπητός; Δέν ηγηνούνται αυτές οι εκφράσεις οικειότητας; Άνω μακρία; «Πάπας»; Έτσι τώρα αναγνωρίζουμε έπίσημα τόν «σφετεριστή» (σύμφωνα με τόν Μητροπολίτη Πειραιώς Σερραφείμ) της έδρας του Άπτ. Πέτρου του τό νόμιμο Πάπα; «Καθόδωγούμενοι»; Μήπως έχουμε ήδη άποδεχθεί τόν Πάπα ως τό πρώτο (Primus), και να τόν ακολουθούμε ως όδηγό μας (ποιμένα); Όντως τούς άγαπάμε όλους, όπως ό Κύριος μας έντέλεξε, και προσευχόμαστε ό καθένας να έρθει σε γνώση της αλήθειας, και έτσι να σωθεί. Αλλά δέν θα πρέπει να παράσουμε στους έτεροδόξους (αϊρετικούς και σχισματικούς Χριστιανούς) φροδες έλλιπδες όπι τό να είσαι σε αίρεση και σχίσμα (όπως είναι), και με τό να εύρισκονται αποκομμένοι από τό Σώμα του Χριστού (όπως είναι) δέν έχει σημασία. Άν άποτύχουμε να τούς ευαγγελίσουμε τότε άποτυχώνουμε στην άποστολή μας.

«... Σε μία συνάντηση και σε μία κοινή δέσμευση –παράδετονας την Ορθόδοξη Θεία Λειτουργία– ύπέρ της άνωθεν ειρήνης» και «ύπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου». Αρμείοι ιδιαίτερως ότι αυτή ή διεθνής εκδήλωση φιλοευνενείται άπό την έπισκοπή της Άσσίης, την οικουμενία τών Φραγκισκανών και τούς άγαπητους μας φίλους της κοινοτήτος του Αγίου Αγιδιού...».

Οι ακόλουθες λέξεις γραμμένες από τόν όσιο Γέροντα Άγιο Παΐσιο τόν Αγιορείτη για τόν Πατριάρχη Αθναγόρα ισχύουν

Ο Φριστοτέλης και ό χρονιστάνος πολίτης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

να προωθήσουν εις την πατρίδα μας εις τό όνομα της δημοκρατίας, καθώς τό αντίθετα σχέδια του έπιχειρούν να ώλοποιήσουν υποσκελίζουν και προσβάλλουν άκόμη και τόν τόπτον πού έγέννησε την δημοκρατία.

Πληροφορούμεθα άπό τό σύγγραμμα όπι στρατηγού έννοιον όσοι είναι περιουσιών όχι μικρότερον άπό έκάτο μέγν και παιδιά γνήσια από νόμιμον γυναικία και μεγαλύτερα τών δεκά ετών. Εις τό κριτήρια λοιπόν έπίθετο και τό ζήτημα του νομίμου γάμου. Ίσως τότε έξυμπεραιώσει έθνοφυλετικούς λόγους, όμως ήτοι και ζήτημα σωφροσύνης και συνείσεως, τών απαιτούνται διά δημόσια άξιώματα. Αντιθέτως σημερον δέν έλλειπουν τα δημόσια πρόσωπα πού ακολουθούνται άπό δημόσια ακάνδρια...

Είς άλλων σημείον όμιλε διά την μέριμνα του Σόλωνος. Ο Σόλων κατηγορησε τα ιδιωτικά και δημόσια χρέη με την εισαγωγήεν, ένω ώρισε ό νόμος να ισχύουν αμετάβλητοι διά έκατο έτη. Μάλιστα, προκειμένου να μη άπατούν από αυτόν συνεχώς αναθεωρήσων τών νόμων εταξίδευσε εις την Αίγυπτον διαφιμίων όπι δέν θα έπιστρέψη πριν παρέλθουν δεκά χρονια και, ως σχολιάζει ό Αριστοτέλης «πρότιμος να γίνει έχθρος και με τις δύο (μεριές τών ευγενών και του δήμου) σφόντας έτσι την πατρίδα και νομοθετώντας άριστα». Πίσως φώρας οι πολιτικοί μας μη φροβούμενοι τόν Θεόν ψηφίζουν νόμους ή φέρουν συνεχώς προπολογίαις εις την Βουλην όχι διά να άνακουφίσουν τούς δεινύοντας και τό γενικόν καλόν, αλλά διά να προωθήσουν έπιχειρηματικά συμφέροντα ή συμφέροντα «μεσιονήτων» πού έπιθυμούν να συμβιώνουν...

Αναφέρει έπίσης ό Αριστοτέλης ένα περιστατικόν με τόν τυράνον Πελοπίδατον. Εις μίαν περιόδειαν του εις τόν Ύμηττον, όταν ειςε κάποιον να σκάπητη εις έδαφος τελείως πετριώδες, άπόρησε και διετάξε τόν ύπρητην του να τόν έρωτήσει ή προίον παράγεται από τόν τόπτον εκείνον. Ο γεωργός άπήνησε «όλα τα καλά και τα ψυχρά και άπό αυτά όμως τα καλά και τα ψυχρά χραιδέται να δίνω στον Πελοπίδατον ή δεκάτη» χωρίς να γνωρίζει ότι εκείνος ήτοι παρών. Ο Πελοπίδατος εξέτιμωσε την παρησίαν και την φιλερίαν του άνδρος και τόν άπήλαξε από τόν φόρον όρίζων τόν τόπον ως άφορολόγητον. Δυστυχώς οι ήγάτοι πολιτικοί και εκκλησιαστικοί άπορησε δέν άφουγκράζονται τόν λαόν και τό ποίμνιον με ήμισέλευμα να μη εκπίκται ή παρηρσία, αλλά να περισσειή ή τυραννία...

Ανώτατό ό Περικλής έδωσε μισθόν εις τους δικαστάς ως αντιστάθμισμα της ευτορίας του Λαού επί της έποχής τό Κί-

επίσης και σε αυτή την περίπτωση:

«Τά γραπτά μου δέν είναι τίποτα περισσότερο από μία εκφραση του θαδέως πόνου μου για τη γραμμά και, δυστυχώς, την κοσμική αγάπη του πατέρα μας κ. Αθναγόρας.»Όπως φαίνεται, αγάπημε μία άλλη γυναικία, πού είναι σύγχρονη, πού ονομάζεται Παπική «Εκκλησία», επειδή ή Ορθόδοξη Μητέρα μας δέν τόν έντυπωσιάζει, γιατί είναι πολύ σεμνή... Με μία τέτοια σχεδόν κοσμική αγάπη ή Πατριάρχης μας φράνει επί Ρώμη. Και έννο ό

ίδιος θα έπρεπε να δείξει την αγάπη πρώτα σε μάς τα παιδιά του και προς την Μητέρα Εκκλησία μας, δυστυχώς, έστειλε την αγάπη του πολύ μακριά. Τό άποτέλεσμα ήταν να παρηγορήσει όλα τα κοσμικά παιδιά του πού άγαπητον τόν κόσμο και έχουμ αυτή την κοσμική αγάπη, αλλά να σκανδαλίσει όλους έμάς, τα παιδιά της Ορθοδοξίας, μικροί και μεγάλοι, πού έχουμ φόβο Θεού».

Ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος είναι ένας πιστός ακόλουθος τρυ προκατόχου του, του Πατριάρχη Αθναγόρα, ό όποιος είναι τρελά έρωτευμένος με «την μεγάλη πόρνη» (Αποκάλυψη 17,1), κολυμπώντας μαζί της στη λάσπη.

«...Έχουμε πρόσφατα γίνει μάρτυρες αυτής της θαδιάς επιδημίας να θεραπευτεί ή ανθρώπινη κοινότητά μας και να προστατευτεί ό πλανήτης μας, όταν ό κόσμος θρήνησε την άπολεία της ζωής και της όμορφιάς στο σεισμό πού έπληξε την κεντρική Ίταλία. Αναγνωρίζουμε, λοιπόν, ότι ή ειρήνη είναι κατά τό όποίο λαχταρούμε με μεγάλο πάθος και μεγάλο πόνο...».

Ο Κύριος έπτε, «Ειρήνην άφήμι υμίν, ειρήνην την έμην διδωμι υμίν» ου καθώς ό κόσμος δίδωσιν, έγω δίδωμι υμίν»(Κατά Ιωάννην 14,27) Τό άφημα μας κατά τις ακολουθίες μας (αναφέρθηκε παραπάνω από τόν Πατριάρχη) είναι να λάβουμε «την άνωθεν ειρήνην». Η ειρήνη είναι μία έγγιστη πού μάς δίνεται από τόν Χριστό, ή όποία ηγνάει από την πίστη και την έλλειπα μας σ' Αυτόν και στις ύποσχέσεις Του. «ή ειρήνη του Θεού βραβεύσω έν τας καρδίας υμίν, εις ήν και εκλήθητε έν ένι σώματι» (Κολ 3,15). Όστόσο, ή ειρήνη την όποια ό Πατριάρχης έπιδικεί διακούς είναι μία κοσμική ειρήνη. Αντι να στρέψει τούς όφθαλμούς του στον ούρανό, για να αναζητήσει «την άνωθεν ειρήνη», τούς κρατεί στη γη, και μαζί με «τις θρησκείες πού εργάζονται και πορεύονται μαζί προς την παγκόσμια ειρήνη», προσπαθεί να έπιτύχει γήινη ειρήνη με άνθρώπινα μέσα, στρέφων τα νύα του προς τόν «άρχοντα της ειρήνης» (Ίαθ. 9,6).

«... Πολλοί από εσάς σίγουρα γνωρίζουν πώς τα τελευταία 50 χρόνια έχουμ αναληφθεί κάποια άξιοσημείωτα ήγματα προς την κατεύθυνση της συμφιλίωσης μεταξύ της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας και τών Ορθόδοξων Εκκλησιών...».

Αυτή είναι ή πρώτη από τις όχι λιγότερες από τέσσερις φορές πού χρησιμοποιείται ή λέξη «συμφιλίωση» σε αυτή την σύντομη δήλωση. Δυστυχώς, τά μέτρα πού έχουμ ληφθεί προς την κατεύθυνση της συμφιλίωσης είναι σε λάθος κατεύθυνση. Ξερέτε τί έννοει ό Πατριάρχης μας, όταν λέει συμφιλίωση; Την έννοει ως «ένότητα έν τη ποικιλία». Υ'πάρχει μόνο μία όδος για τη συμφιλίωση: οι Ρωμαιοκαθολικοί και όλοι οι έτεροδόξοι να επανευαχθούν στην Ορθόδοξη (άληθινή) Εκκλησία. Ο Πατριάρχης μας δέν έχει κάνει ούτε ένα βήμα, για να τούς ένθαρρουν να κινήσουν προς αυτή την κατεύθυνση. Αντιθέτως, λέει στους Ρωμαιοκαθολικούς «αδελφους» του, όπι είναι μία χαρά εκεί που είναι, με τόν τρόπο πού είναι, και ότι οι δογματικές διαφορές είναι «παρηνοσήσεις».

«... Όφείλουμε την άρχη στους πάπες Ίωάννη ΧΧΙΙΙ και Παύλο VI, καθώς και στους προκάτοχους μας, Οικουμενικούς Πατριάρχες Αθναγόρα και Δημήτριο. Τό όραμά τους ύπενωδιμεισε σε όλους μας την επείγουσα παράινεση του Κυρίου στους μαθητές του στο Όρος τών Έλαιών, ΄Ινα πάντες έν όαιν» (ut unum sint) ...».

Διόρθωση. Παναγιώταε: Δέν είναι μία «έπειγουσα παρείνεση» του Κυρίου, αλλά ένθερμο αίτημα προς τόν Πατέρα Του. Παρακαλώ, ξαναδιαβάστε τα λόγια του: «έγω περι αυτών (των Μαθητών) έρωτώ: ου περί του κόσμου έρωτώ αλλά περί υψ δεδωκάς μοι... ήρσησον αύτους έν τώ όνόματι σου... ίνα ώσιν έν καθώς ήμεϊς»(Ιωάννης 17,9.11). Ο Κύριος Ίησούς Χριστός προσευχεται για τούς μαθητές Του, ώστε να «παραμείνουν ένωμένοι» (καθηγητής Π. Τρεμπέλας), ώστε να διατηρήσουν την ένότητα πού ήδη έχουμ – όχι να προσπαθήσουν να επήνυχουν μία ένότητα πού δέν έχουμ. Η ένότητα ήν την όποια προσευχήθηκε είναι ένότητα της πίστεως και της αγά-

της. Ο Άποστόλος Παύλος λέει, «Ειρήνη τοίς αδελφοίς και αγάπη μετά πίστεις από Θεού πατρός και Κυρίου Ίησου Χριστού» (Εφεσ. 6,23).

«...Όστόσο, ύπάρχει και μία άλλη συμφιλίωση, ή ένότητα δράσης, ή όποία άφορά στά δεινά πού βλέπουμε γύρω μας στόν κόσμο...».

Έδώ έγκαιρα ή μεγάλη άποστασία, έδώ πρόκειται για μία ριζική αναχώρηση από την Παρέδοση της Εκκλησίας. Ο Πατριάρχης έξυπνα επινόησε ένα άλλο είδος συμφιλίωσης. Μια συμφιλίωση πού δέν βασίζεται στην πίστη, αλλά στη δράση. Δυστυχώς, αυτή ή άλλη ένότητα είναι ένα ανθρώπινο κατασκευάσμα, τό όποιο όσο ευγενές και άν είναι δέν άποτελεί την κύρια άποστολή της Εκκλησίας, αλλά μία άπόκλιση και μία αναχώρηση από την ένότητα και τη συμφιλίωση πού ό Χριστός ήρθε να μάς φέρει. " τα δέ πάντα εκ του Θεού τό κατ'αλλάξαντος ήμάς έαυτοί δια Ίησου Χριστού και δότος ήμίν την διακονίαν της καταλλαγής, ως δε Θεός ήν έν Χριστώ κόσμον καταλλάσσειν εαυτώ... και θέμενος έν ήμίν τόν λόγον της καταλλαγής." Υ'περ Χριστού ουν πρεσβέυομεν...»(Β΄ Κορ. 5,18-20). Αυτή θα πρέπει να είναι ή κορυφαία μας προτεραιοήτητα, και ιδιαίτερα ή κορυφαία προτεραιοήτητα της Α.Θ.Π.. Αυτή ή «άλλη συμφιλίωση», ή «ένότητα δράσης» πού έπιδικώκε, άποτελεί ή μεγαλύτερη άπειλή για τούς πιστούς, επειδή παρακινείτη την αλήθεια (πού είναι ό Χριστός), ένεργώντας σε καθαρά άνθρωπινο επίπεδο. Θα πρέπει ό ίδιος να εξεστείται τόν εαυτό του, άν άσκει πιστά αυτό τό υπόγρημμα, αυτή τη διακονία - άν αυτός είναι ένας άληθινός πρεσβύτερος για τόν Κύριο ή προδότης Του.

«... Πράγματι, ή άρχη στην όποια βασίζεται ή άνοικότητα και ό διάλογος είναι ότι όλα τα άνθρώπινα όντα, στο τέλος, αντιμετωπίζουν τις ίδιες προκλήσεις. Ο διάλογος αυτός όφειε τούς άνθρώπους από διαφορετικές θρησκείες και πολιτισμούς έξω από την άπομόνωση, προετοιμάζόντας τους για τη συνύπαρξη και τη σχέση άμοιβαίου σεβασμού...».

Έτσι, ή «Μεγάλη Άποστολή» («πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εκ τό όνομα του Πατρός και του Υιού και του άγιου Πνεύματος», διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα έντειλάμην υμίν» (Κατά Ματθαίον 28,19-20)) περιωροποείται και άντικαθίσταται από την «αρχή», «όλα τα άνθρώπινα όντα αντιμετωπίζουν τις ίδιες προκλήσεις. Τό «κάνετε μαθητές» αντικαθίσταται από τη φράση «κοιμβιάς σεβασμός». «Στό τέλος» οι θρησκείες δέν έχουμ καμία ουσιαστική διαφορά - συμπεριλαμβάνεται και ή Ορθόδοξη Εκκλησία. Η άληθινή Εκκλησία πού ήδρευσε ό Κύριος αντικαθίσταται από την πίστη σε μία «ένα άνθρωπιότητα», σε μία Νέα Παγκόσμια Τάξη, πού προωθείται από τόν καθοδηγητή του Πατριάρχη, τόν Πάπα Φραγκίσκο (31η Ιουλίου 2016, όμιλία στην Παγκόσμια Ημέρα Νεολογίας). Και για τούς δύο, ή μία θρησκεία είναι τό ίδιο με την άλλη. Τό να παραμένει κανείς σταθερός στην πίστη ό Πατριάρχη τό άποκαλεί «άπομόνωση». Είναι φοβερό να θυσιάσουμε την πίστη μας στον Χριστό τόν άληθινό Θεό μας στόν κοσμικό βωμό της ψευδο-θρησκείας του Οικουμενισμού και συγκρητισμού.

«... Αυτός είναι ό λόγος πού ή Άγία και Μεγάλη Σύνοδος της Ορθόδοξης Εκκλησίας, δήλωσε στό τελικό ήμνισμό της: Ένας νηφάλιος διαθρησκευτικός διάλογος συμβάλλει στην προώθηση της άμοιβαίας εμπιστοσύνης, της ειρήνης και της συμφιλίωσης». Και ή εγκύκλιος της Συνόδου ήταν άκόμη πού συγκεκριμένη: «Καλούμε συνεπώς όλους... άνεξάρτητα από τις θρησκευτικές πεποιθήσεις τους... να εργαστούν για τη συμφιλίωση και τό σεβασμό τών άνθρώπωνιν δικαιωμάτων, πρώτα απ όλα για την προστασία του θείου δώρου της ζωής. Ο πόλεμος και ή αίματοχυσία πρέπει να σταματήσουν, και πρέπει να επικρατήσει ή δικαιοσύνη, έτσι ώστε ή ειρήνη να μπορεί να άποκατασταδει...».

Ειρήνη και ειρήνη και ειρήνη, ξανά και ξανά. Αλλά τί είναι ή ειρήνη; Είναι τό ίδιο με την αλήθεια: ό Χριστός, «ό Κύριος της ειρήνης» (Β΄ Θεσ 3,16). Ο Κύριος μίλησε ξεκάθαρα: "ταύτα λελάλκα ήμίν έν έν έμοι ίερώνην έχητε» (Κατά Ιωάννην 16,33) Ναι σ' Αυτόν και σε κανένα και σε τίποτα άλλο. «Ειρήνην άφήμι υμίν, ειρήνην την έμην διδωμι υμίν: ου καθώς ό κόσμος δίδωσιν, έγω δίδωμι υμίν»(Κατά Ιωάννην 14,27) Με κθε ειλαίρεσιν, τίνος την ειρήνη έπιδικώκε ό Πατριάρχης Βαρθολομαίος, τού Χριστού ή του κόσμου; Άς έπισημάσουμε την νηφάλια αλήθεια, όπι ό Πατριάρχης και ή ψευδο-σύνοδος του άποδέθηκε άλλες «ετεροδόξες εκκλησίες», ως άν ό Κύριος έχει ήδρσει άλλες εκκλησίες, εκτός από τη Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική, Ορθόδοξη Εκκλησία. Αλλά αυτό είναι μόνο τό πρώτο βήμα. Τό δεύτερο βήμα είναι ή πρόωθηση και έπίτευξη της ειρήνης και της συμφιλίωσης μεταξύ όλων τών ανθρωπίων «άνεξάρτητα από θρησκευτικές πεποιθήσεις».

«...Αυτή είναι επίσης ή έμπειρία μας με τόν Πάπα Φραγκίσκο στό νιοι της Λέσβου ακριβώς πριν από πέντε μήνες, στις 16 Απριλίου 2016. Εκείνο τό γεγονός ήταν μία συγκεκριμένη άπάντηση τών Έκκλησιών της Δύσης και της Ανατολής...».

Δέν ύπάρχουν «Εκκλησίες της Δύσης και της Ανατολής». Δέν συμφωνούμε με την άϊρετική θεωρία «περι δύο πνευμάτων», πού χαρακτηρίζεται από τόν καθηγητή Δ. Τσελεγγιδή «βλάσφημη». Η κοινή δήλωση της Λέσβου έγραψε ότι ό στόχος τών συμμετεχόντων είναι «να εκπληρώσουν την άποστολή διακονίας τών εκκλησιών [σημειώσεϊς τό πληθυντικό] προς τόν κόσμο». Τό κύριο έργο της Εκκλησίας δέν είναι ή κοινωνική πρόνοια. Άς μη μετριάσουμε την άποστολή της, πού είναι ή μεταμόρφωση της άνθρωπιότητας και όλόκληρου του κόσμου.

«...σε μία τραγική κρίση του κόσμου μας. Ταυτόχρονα, ήταν μία ισχυρή επιβεβαίωση του τρόπου τών τών όποιο οι οικουμενικές σχέσεις μπορούν να προωθήσουν την ειρήνη και τα άνθρώπινα δικαιώματα σε μία εποχή πού ό κόσμος άποστρέφει τό βλέμμα του από τόν εξετρεμισμό και από τούς κατατρεγμένους ή άποφασίζει για τη μοίρα τους με άμύγδαλο οικονομικά ή εθνικά συμφέροντα. Η δύναμη του διαλόγου και της οικουμενικής δράσης είναι να ξεκινώσουμε με πάμε πέρα από τούς εαυτούς μας και οτιδήποτε είναι δικό μας, πέρα από την κοινότητά μας, και τις εκκλησίες μας...».

Δέν είμαστε άνθίθετοι στο διάλογο, σκοπούς τό όποιο είναι να διακριθεί την αλήθεια σε αυτούς πού είναι πρόθυμοι να την άκούσουν. Αλλά σε αυτό τό είδος του διαλόγου άντιπρόκειν, άκόμα και τό καταδικάζον (!), οι οικουμενιστές. Αντ' αυτού, ό διάλογος πού προωθούν είναι «να προχωρήσουμε πέρα από τούς εαυτούς μας και οτιδήποτε είναι δικό μας», πού σημαίνει να σταματήσουν να πιστεύουν όπι ή Ορθόδοξη Εκκλησία είναι ή Εκκλησία, ή μία και μόνο Εκκλησία πού ήδρήθηκε από τόν Κύριο. Κάτι τέτοιο είναι πού άποκαλούν «άπομόνωση», άκόμα και εξετρεμισμό.

«...Να μάδουμε να μιλούμε τη γλώσσα της φροντίδας και της συμπόνιας. Και πρέπει να δοδει προτεραιοήτητα στην άλληλεγγύη και την διακονία.»

Είναι ακρίβως σε αυτό τό σημείο, όπου ό Πατριάρχης μας αναμινύει τις προτεραιοήτες του και αναχωρεί από την Άποστολική Άποστολή του να είναι μάρτυρας του Κυρίου «έως εσχάτου της γης» (Πράξεις 1,8). Ο Κύριος ανέθεσε στους Άποστόλους Του να κάνουν μαθητές από όλα τα έθνη, διδάσκοντάς τους να τηρούν όλα όσα τούς διατάξε (βλεπε Κατά Ματθαίον 28,19-20). Κάνει ό Πατριάρχης μας μαθητές από όλους τούς θρησκευτικούς ήγέτες, οι όποιοι ήταν παρόντες στην Άσσίη;

Όπως είπαμε σε άλλο άρθρο, ό Πατριάρχης μας δέν πιστεύει καν στο να κάνει μαθητές από τα έθνη, όπως εκφράζεται στη δήλωσή του: «ή Ορθόδοξη Εκκλησία δέν έπιδικώκει να πείσει τούς άλλους για συγκεκριμένες άντιλήψεις της αλήθειας ή της Αποκαλύψεως, ούτε έπιδικώκει να τούς μεστρέψει σε ένα συγκεκριμένο τρόπο σκέψης». Αυτή δέν είναι ή μαρτυρία πού ό Κύριος αναμένει.

Τόσο ό Πατριάρχης μας όσο και οι όμοϊδεάτες του οικουμενιστές πρέπει να αναλάβουν σοβαρά την Μεγάλη Άποστολή και να κάνουν δικό τους τόν άφορισμό του Άπτ. Παύλου, «ούδι δε μοι έστιν ήμιν ή ευαγγελίζεσμαι» (Α΄ Κορ. 9,16).

Ή Σιών κατά του Σιωνισμού

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

του Καυκάσου, από τα τέλη του 7ου μέχρι τόν 10ο αιώνα μ.Χ. Κάποια στιγμή, γύρω στο 750 μ.Χ., ό βασιλιάς τους (Khan, Χαγάνος) άποφασίσε να άστατήσει την έβραϊκή θρησκεία και σταδικά τόν άκολουθήσθε και ό υπόλοιπος Άσας του, με άποτέλεσμα να έμψανιστούν για πρώτη φορά ταλμουδιστές πού δέν ήταν Εβραίοι, αλλά τελικά, λόγω του ισχυρότατου δεσμού έβραϊκού έθνους και θρησκείας, ταυτίστηκαν και αυτοί, μέσω της νέας τους θρησκείας, με τό έβραϊκό έθνος. Και, όπως ήταν έπόμενο, ταυτίστηκαν και ή Χαζάρδοι με τό έβραϊκό όνειρο και τις συναφείς προσδοκίες.

Με τη διάλυση του χαζαρικού χαγανάτου από τούς Ρώσους, οι (ταλμουδιστές) Χαζάροι σκόρπισαν κυρίως στην κεντρική και βόρεια Ευρώπη, όπου συγχωνεύτησαν με τις διάφορες έβραϊκές κοινότητες πού προ-ύπήρχαν εκεί, δημιουργώντας τούς λεγόμενους Αρκεναζή Εβραίους, οι όποιοι σε μεγάλο βαθμό δέν ήταν Εβραίοι φυλετικά, αλλά ως προς τη συνείδηση. Αντίθετα, οι Εβραίοι της Μεσογείου και γενικά του Νότου ονομάζονται Σεφαραδίτες Εβραίοι.

Η Καμπάλα, από την άλλη, θεωρείται ως ένα μυστικιστικό κίνημα, μία έσωτερική αναζήτηση. Στην πραγματικότητα είναι άποκριματισμός, δηλαδή μαγεία με στοιχεία φιλοσοφίας, και οι όπαδοί της, οι καμπαλιστές, είναι μάγοι, δαιμονολάτρες, όπαδοί του Έωσφορου. Κάποιοι Εβραίοι άρχισαν να ασπάζονται τόν καμπαλισμό, με άποτέλεσμα να δημιουργηθεί μία νέα θρησκευτική κατάσταση. Πρακτικά, ένύβηθκαν οι (άλλοι-ωμένες) μεσαιανικές άντιλήψεις με την Καμπάλα, πού συνδέεται και με τόν άποκριμισμό τών άρχαιων λαών, όπως τών Αιγυπτίων και τών Βαβυλωνίων, και άποτέλεσμα ήταν να συντεθεί ή πιο σχιζοφρενική θρησκευτική άντιλήψη όλων τών εποχών...

Σύμφωνα με τό νέο, εξελληνισμένο δόγμα του καμπαλοταλμουδισμού, ό Θεός της Παλαιάς Διαθήκης (Γιαχβέ, Αδωνάι) ήταν ένας κακός θεός, πού έμπόδιζε τη γνώση από τόν Αδάμ. Ηρθε, όμως, και ένας καλός θεός, ό Έωσφορος (Αυγερινός, τό πρωινό άστρο), πού έλυσε τά προβλήματα. Έδώσε στους άνθρώπους τη γνώση και όργάνωσε ένα επαναστατικό κίνημα ένάντιον του Αδωνάι, πού θα ολοκληρωθεί, μόλις ή άνθρωπιότητα λατρεύσει συστάμω τον Έωσφορο. Άπ' αυτήν τη φρικτή παραποίηση της βίβλικης διήγησης προέκυμαν και τα δύο βασικά σύμβολα του Σιωνισμού, ό Όφης και ό Άσπρη (τό φιδι πού τρώει την ούρα του και τό άσπρι, με 5 ή 6 γυνίεις).

Υ'πάρχουν και άλλες λεπτομέρειες, μέσα σε αυτήν

Ή Παιδεία εις τό στόχαστρον τò 2017

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γραμματείαις σε όλους τούς νέους, άνεξάρτητα από τούς μελλοντικούς τους προσανατολισμούς. Η εκμάθηση τών άρχαιων ελληνικών βοηθά στην ορθογραφική ικανότητα, άνάγνωση, άνάγνωση προφορικού λόγου, άπόδοση ένώνων-όρισμο λέξεων, μνημονική ικανότητα και μορφολογική και σημασιολογική έπέεργεια σύνθετων λέξεων[4]. Θερραπέυει τη δυσλεξία. Κάνει ευφύετερα τά παιδιά [5].

2. Γόνγα: Η γόνγκα παρουσιάζεται ως ώφέλιμη και χαλαρωτική γυμναστική, ένώ στην πραγματικότητα δέν είναι[6]. Η γόνγκα είναι ένα υπαρξικό σύστημα, πού βασίζεται στη φιλοσοφία της Ανατολικής πνευματικότητας, συμπλέκεται με τόν Δυτικό άποκριμισμό, τη μαγεία, την αστρολογία. Είναι επίσης λατρευτική πρακτική με σκοπό την ένωση του άσκούμενου με τούς Ίνδικούς θεούς[8].

Έπίσης, βάσει έπιστημονικών δεδομένων καταρρίπτεται ό μύθος ότι ή γόνγκα είναι ακίνδυνη για την υγεία του άνθρώπου. Μερικοί από τούς κινδύνους πού έχουμ καταγραφεί παγκοσμίως από την άσκηση γόνγκα είναι οι ακόλουθοι: διανοητική σύγχυση, ψύχωση, έπιληψια και άλλες άκούσιες σωματικές κινήσεις, στρες, κατάθλιψη, ακανόνιστη άναπνοη, μυοσκελετικά προβλήματα[9].

Η Αμερικανική Ένωση Γιόνγκα, άποτρέπει από τη γόνγκα της έγκύου και θηλάζουσας μητέρες, έπισημαίνοντας όπι «είναι ιδιαίτερως έπικίνδυνη για τις έγκύους να κάνουν άσκησης γόνγκα, έξαιτίας της πιεθαπόνης έμβολισμού άγγειων με άέρα». Επίσης, πολλοί δάσκαλοι γόνγκα, αλλά και ή Αμερικανική Ένωση Γιόνγκα τονίζουν τούς σωματικούς κινδύνους πού συντενάται ή γόνγκα, ιδιαίτερα για τά παιδιά κάτω τών 16 έτών, καθώς μπορεί να προκαλέσει σοβαρές βλάβες στην νοητική και σωματική τους ανάπτυξη[10].

3. Σεξουαλική Διαπαιδώνηση: Θεωρούμε άκαιρη και άντιπαίδευλική την πρόωγη ένερμηση τών παιδιών του δημοτικού σχολείου για θέματα πού δέν αντίστοιχούν στην ηλικία της ψυχωσωματικής τους ωριμότητας. Ο σκόπος παιαγωγής Ευάγγελος, Παπανούτσος, μιλώντας κάποτε γι' αυτό τό θέμα, είχε πει: «Δέν είναι εύκολο πράγμα να μιλήσεις στα παιδιά για τό σεξ, χωρίς τόν κίνδυνο να τά φοβίσεις, να τά γεμίσεις με άδηία ή το χειρότερο να τά δηγήσεις σε εκτραχηλισμούς».

Οι χώρες πού έβλαν πριν από έμείς σε έφαρμογή την εισαγωγή του μαθηματος της σεξουαλικής άγωγής στο δημοτικό σχολείο, όμολογούν όπι όχι μόνο δέν πέτυχαν περιορισμό, αλλά αντίθετως εισέπραξαν άνοδο τών δεικτών πολλαπλασιασμού τών σεξουαλικώς μεταδιδόμενων νοσημάτων και αυξημένης ραγδαία οι εκτρώσεις στις μαθήτριες, λόγω της αυξημένης περιέργειαι[11]. Δέ μπορεί μία τόσο λεπτή και σοβαρή διαπαιδώνηση, να φύγει από τα χέρια τών κατ' έξοχήν άρμόδιων, τών γονέων, και να περάσει στο χέρι άλλων σεξολόγων ή ακατάρτιστων εκπαιδευτικών.

4. Μάθημα Θρησκευτικών: Τό Νέο Πρόγραμμα Σπουδών στα Θρησκευτικά Δημοτικού και Γυμνασίου, άποτελεί πιστή έφαρμογή και άνγνερψη του προγράματος του Άπαγκοσμίου Δικτύου Θρησκείων των παιδιών της νεοβουδιστικής κίνησης Αριγάτου. Καταργεί τη μοναδικότητα της έν Χριστώ διδασκαλίας και σωτηρίας, συγχέοντας ή εξισώνοντας την όρθοδοξη διδασκαλία με τις ίδεες ετεροκλήτων θρησκειακών χώρων.

Η παραπάνω προσπάθεια άποτελεί πράξη αντίθετη με τό Σύνταγμα[12], τό όποιο ύποχρύνει τόν πολιτεία, να προσφέρει Ελληνορθόδοξη εκπαίδευση στους Έλληνες Ορθόδοξους μαθητές. Εμππλέον, τό πρόγραμμα αυτό, επιβάλλεται ραπιστικά μόνο στους Ορθόδοξους μαθητές, ένώ άναγνωρίζεται τόν έννομο δικαίωμα[13] στους Μουσουλμάνους Μουφτήδες, στους Ρωμαιοκαθολικούς Επισκόπους και στα μέλη του Κεντρικού Ιοραηθικού Συμβουλίου, όχι μόνο να έπιλέγουν τό περιεχόμενο του μαθηματος τών Θρησκευτικών, αλλά και τούς καθηγητές και δασκάλους τών Μουσουλμάνων, Ρωμαιοκαθολικών και Εβραίων Έλλήνων μαθητών αντίστοιχα, κατά παρέκκλιση τών οικείων πινάκων αναπληρωτών εκπαιδευτικών.

5. Πολεμικές τέχνες: ή ένταξη «Πολε

